

ΤΟ ΜΕΘΥΣΜΕΝΟ ΚΑΡΑΒΙ

Είμ' εὐτυχῆς πού χαρίζω σήμερα στὸ «Νοιμά» τὴ μετάφραση τοῦ «Μεθυσμένου Καραβιοῦ», τοῦ δοξασμένου αὐτοῦ τραγουδιοῦ τοῦ Jean Arthur Rimbaud. Ὅλοι ὅσοι παρακολουθοῦνε τὴ γαλλικὴ ποίηση θὰ ξέρουνε βέβαια τὸν ποιητὴ καὶ τὰ ἱστορικά του μὲ τὸ Βερλαίν. Ὅλα ἴου τὰ ποιήματα γραμμένα σὲ πολὺ νεανικὴ ἡλικία εἶναι γεμάτα πρωτοτυπία καὶ μουσικὴ σκέψη, καὶ ὁ στίχος του εἶναι ὑποταγμένος στὶς ἀπαιτήσεις τῆς νεώτερης ποιητικῆς τέχνης, πού γι αὐτὸ λογαριάζεται ἕνας ἀπὸ τοὺς προδρομοὺς τῆς. «Τὸ Μεθυσμένο Καραβι» γίνεται ἡ σημαία, μπορεῖ νὰ πεῖ κανεὶς, τῆς καθῆ νέας ποιητικῆς γενεᾶς. Ἄλλοτε θὰ μιλήσουμε πιὸ πλατιά γιὰ τὸν ποιητὴ. Ἡ μετάφραση εἶναι δυσκολώτατη καὶ πολλοὶ τὴ λένε ἀδύνατη, γιὰ τὸ ποίημα εἶναι γεμάτο νεολογισμοὺς. Ὡστόσο ἐγὼ κάνω μιὰ δοκιμὴ. Ἄλλοι ἴσως τὴν καταφέρουν καλλίτερα.

Σ. Σ.

Καθὼς κυλοῦσα σὲ ἄσειστα ποτάμια, δὲ γρικοῦσα
νὰ μὲ σερνοβολᾶνε πιά μὲ πείσμα οἱ σκοινοφόροι·
σημάδια σὲ χρωματιστὰ παλούκια τοὺς καρφώσαν
ἰντιᾶνοι κοκκινόδερμοι σκούζοντας οἱ αἰμοβόροι.

Ἄνεγνιαστο ἀπὸ φόρτωμα καὶ ὄχι σὰν ὄντας φέρνω
τὰ στάρια τὰ φλαμαντικά, τὰ ἐγγλέζικα βαμπάκια.
Τὴ χλαλοὴ σὰν τέλιωσαν ἐτοιότη, τὰ ποτάμια
μ' ἀφήκανε γιὰ νὰ διαβῶ τὰ ρεματένια αὐλάκια.

Στὴν ἀγριωπὴ τοῦ κύματος ὄρτο τὴν παραζάλη,
καὶ ἀπ' τῶν παιδιῶνε τὸ μυαλὸ κουφότερο, τὸν ἄλλο
χειμῶνα τράβηξα μακριά. Τ' ἄδεται χερσονήσια
δὲν ἔνοιωσαν ἀνάκατα θρίαμβο πιὸ μεγάλο.

Τὸ θαλασσένιον ξύπνο μου βλόγησε ἡ τρικυμία.
Πιὸ ἀνάλαφρο καὶ ἀπὸ φελλὸς χόρευσα πᾶ' στὸ κύμα,
ὅπου τὸ κράζουν ἄρπαγα αἰώνιο τῶν θυμάτων,
νύχτες χωρὶς τῶν φαναριῶν τὸ χαῦνο βλέμμα, πρίμα.

Καὶ ἀπὸ ξυνόμηλων καρπὸ, τὸ λάτινό μου τσόφλι,
γλυκότερα τὸ πράσινο νερό, σὰν τὸ βελόνι
μοῦ τρύπησε· καὶ ξερατά, μπλύβες κρασιῶν κηλίδες,
μοῦ ξέπλυνε σκορπίζοντας ἄγκυρα καὶ τιμόνι.

Καὶ ἀπέκει δροσολούστηκα πλεῖσα στὸ ποίημα μέσα
τῆς θάλασσας, πού πέφτουνε καὶ ζεματιοῦνται τ' ἄστρα,
καὶ αἰθέρεις πράσινους ρουφᾶ, γλωμὸ πλεούμενο, ὅπου
ἕνας πνιγμένος σκεφτικὸς βουλιᾶ σὲ πόντια κάστρα.

Πού οἱ γαλαζάδες ἄξαργα βάφονται ἄργά, μανίες
καὶ ἄργοι ρυθμοὶ ἀπὸ τὰ χρυσὰ λαμπίσματα στὴ μέρα,
πιὸ δυνατοὶ ἀπὸ οἶνόπνεμα καὶ ἀδρότεροι ἀπὸ λύρες,
—τὶς πιτσιλίδες τοῦ ἔρωτα πικρὲς ζυμώνουν πέρα.

Ξέρω τὰ οὐράνια πού ἀστραπὲς τινάζουν, τὰ σιφούνια
καὶ τὶς φορτοῦνες τὶς στριγγές· καὶ ξέρω καὶ τὸ βράδυ,
καὶ τὴν παράφορην αὐγὴ—λαὸ ἀπὸ περιστέρια,—
καὶ ὅ,τι θαρρεῖ πού εἶδε ὁ θνητὸς κ' ἐγὼ μ' ἐκειὸν
[ὀμάδι.

Εἶδα ἀπὸ μυστηριώδικες ζωστὸ τὸν ἥλιο φρίκες,
πού κρουστικὰ ἔλαμπε μακριὰ μενεξεδένια,
ὁμοια μὲ ἠθοποιούς παλαιοὺς δραμάτων· νὰ κυλᾶνε
εἶδα, μακριὰ τὰ κύματα ρίγη παραθυρένια.

Νειφεύτηκα τὴν πράσινη νυχτιά σὲ θαμπὰ χιόνια,
φιλιά ὅπου ἀνεβαίνουνε στῶν θαλασσῶν τὰ μάτια·
τὸν κύκλο τῶν κρουφῶν χυμῶν καὶ τῶν τραγουδι-
[στάδων
φώσφορων τὸ γαλαζοκίτρινον ξύπνο στὰ πλάτια.

Μῆνες πολλοὺς ἀκλόυθησα, ὑστερικὲς γελάδες—
τὰ κύματα, πού σὲ κλιτὴ βρυχοσειρὰ πηδοῦσαν·
μὰ τὸ βαριὸ ἀγκομαχητὸ τῶν Ὠκεανῶν νὰ πάψουν
τῶν Μαριῶν τὰ ὀλόφωτα πόδια πιά δὲ μποροῦσαν.

Καὶ ξέρετε; Κουτρήθηκα μ' ἀπίστευτες Φλωρίδες,
πού μ' ἄνθια ἀνακατώνονται τὰ μάτια τῶν πανθήρων.
Οὐράνια τόξα τῶν θνητῶν τὰ δέρματα, κοπάδια
γλαυκά, μέσ' ἀπ' τὸ ἀνάλαφρο φύσημα τῶν ζεφύρων.

Βάλτους πού ψαροκάλαθα πελώρια εἶδα ν' ἀργάζουν,
πού ἕνας σπιτίζει ἀλάκαιρος Λεβιάθαν βιβλιά,
κατρακυλήσματα νερῶν μέσα στὶς νηγεμίες,
ἢ πρὸς τὰ καταρράχτινα τὰ βάρυθρα μακριά.

Μαλαματένιους ἡλίους καὶ κίματα συντεφένια,
σὲ μουντοὺς κόρφους συγκρουσμοὺς φριχτοὺς ὅπου τὰ
[φίδια—
γίγαντες, καὶ ἀπὸ τοὺς κοριωὺς καταπιωμένα, πέφτουν
ἀπ' τὰ στριμένα τὰ δειντὰ μὲ μαῖτρα μῦρα αἰφνίδια.

Θᾶθελα τὰ χρυσώματα νὰ δεῖξω σας τοῦ μπλάβου
κυμάτου, ἢ τὰ χρυσόψαρα τὰ τραγουδιστικά.
Ἄνθιοι ἄφροὶ μοῦ βλόγησαν τὰ παραδάρματα μου,
καὶ ἀγέρηδες ἀνέκφραστοι μοῦ χάρισαν φτερά.

Καὶ κουρασμένος μάρτυρας τῶν ζωνῶν καὶ τῶν πόλων
ἢ θάλασσα, πού μοῦχυνε τὸ γλυκοκαρραντὶ
μὲ τὸ λυγμὸ τῆς, μοῦριχεν ἄνθια ἰσκιερά, βεντουζες
κίτρινες, καὶ ὡς γονατιστὴ γυναῖκα ἔμνεσκα ἐκεῖ,

Χέρσο νησί, πού μ' ἔφταναν οἱ κουτσουλιές κ' οἱ
[γκρίνιες
τῶν ξανθομάτικων πουλιῶν πού θλιβερά γοοῦσαν·
καὶ ἀρμένιζα ὅταν στὰ σκοινιά τ' ἀδύνατά μου γύρα,
γλωμοὶ πνιγμένοι γιὰ νὰ βροῦν ἀνάπαψη κυλοῦσαν·

Ἔτσι καράβι ἀνώφελο κάτου ἀπὸ κόλπων κόμης,
ριχμένο ἀπὸ τὴ θύελλα κι ἀπὸ τὸ ριζικό μου,
πὸν δὲ μποροῦν θωρακωτὰ κι Χάνσηδων καίκι
τὸ μεθυσμένο, ἀπ' τὰ νερὰ νὰ σύρουν, σκέλεθρό μου,

Λεύτερο, κι ἀνεβαίνοντας μενεξεδένιες πάχνες,
τροποῦσα τὴν κοκκινωπὴ σὰν τοῖχον ἀτμοσφαιῖρα;
ἔγὼ πὸν ἐξάισι γλίγκισμα φέρνω στοὺς ποιητάδες,
λειχῆνες τοῦ ἡλίου κι ἄλλοτες βλέννες γι αὐτοὺς τοῦ
[αἰθέρα,

Βαμένο πὸν μ' ἠλεχτρικὲς ἀσπράδες ἔδρουμοῦσα
τάβλα τρελλὴ μὲ μαύρων ἀγριόψαρων συντροφιά,
τὰ οὐράνια ὅταν οἱ Γιούληδες χτυπῶντας μὲ μαγκοῦρες
τὰ κάνουν νὰ κατακυλοῦν ἀπὸ ζεστὰ χουνιά,

Ἐγὼ πὸν ἔτρεμα ἀκούγοντας ὁ ὄργανος νὰ βράζει
τῶν Βεχεμόθ κι τῶν πυκνῶν Ἀβλέμονων βαθιά,
κλώστης αἰώνιος γαλανῶν ἀκινισιῶν, τὰ τεῖχη
ἐνοσταλοῦσα τῆς Εὐρώπης τὰ παλιά.

Ἀστερικὰ ἀρχιπέλαγα εἶδα κι μοσκονήσια,
πὸν εἶν' ἀνοιχτὰ στὸ ναύκληρο τὰ οὐράνια ὅλο μανία.
Σὲ τέτιες νύχτες ἄβαθνες τάχα κοιμᾶσαι, ὦ κόσμῃ
ξόριστε τῶν χρυσῶν ποιλιῶν, μελλοντικὴ εὐρωστία;

Μ' ἀλήθια πὸν ἔκλαιμα πολὺ. Οἱ αὐγὲς σιρῶνι μοῦ εἶναι.
Κάθε φεγγάρι δλέθριο κι κάθε ἡλιος πικρός.
Ἡ ἀγάπη μὲ μεθυστικὰ μὲ φούσκωσεν ἀφιόνια.
Τρίζει ὁ σκαρμῶς μου, ἄς μ' ἔπαιρνε παντοτεινὰ ὁ
[γιαλός.

Ἄν τῆς Εὐρώπης τὰ νερὰ ποθῶ, τὰ λιμνασμένα
ποθῶ, τὰ κρύα κι τὰ θολὰ πὸν πρὸς τὸ δειλινό,
ἓνα παιδάκι ἀναγερό, θλιμένο, σὰν τοῦ Μάη
τὴν πεταλοῦδα, ξαπολνᾶ καράβι ἀστενικό.

Γιατὶ λουσμένο, ὦ κύματα, ἀπὸ τὶς ρυθμιές σου,
τῶν βαμπακιῶν τοὺς ἔμπορους πιά δὲ μπορῶ νὰ
[φτάσω.

Οὔτε τὴ δόξα τῶν σημαιῶν κι τῶν φλογῶν νὰ σκίσω,
οὔτε κι ἀπὸ τῶν γεφυριῶν τὰ μάτια νὰ περάσω.

1911

Μετάφραση ΣΩΤΗΡΗ ΣΚΙΠΗ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Γ. Α. Τὸ δημοσιεύουμε κι θὰ δημοσιεύουμε μ' εὐχαρί-
στηση κι δὲτι ἄλλο μᾶς σταλείς. — κ. Ν. Β. Ἀκόμα. Ἐλπί-
ζουμε σὲ μὲ ἑνὸς βδομάδες. — κ. Σ. Ριζ. Κόνια. Οὔτε λόγου
σου, οὔτε οἱ ἄλλοι φίλοι ἀκουστήκατε ἀκόμα; Γιατὶ αὐτὸς ὁ
πόλεμος; Περιμένουμε γράμμα σου.

Ο ΠΡΩΤΟΣΥΓΓΕΛΟΣ

Καθόμαστε μὲ βραδιά, μὲνα συμπατριώτη μου
φοιτητή, στὴν κώχη μιᾶς μπιραρίας τῆς Γενεύης
πὸν εἶτανε ἀντίκρου σχεδὸν στὸ Πανεπιστήμιο, γιο-
μάτης, ἐκείνη τὴν ὥρα, ἀπὸ Γενεβέζους νοικοκυ-
ρέυς κι φοιτητὲς διαφόρων συλλόγων κι φυλῶν.
Ἡ ὀμιλία μᾶς ζωηρή, γοργή, πηδούσε ἀπὸ κου-
βέντα σὲ κουβέντα, σὰν τὰ πουλιὰ ἀπὸ κλαδί σὲ
κλαδί.

— Ἄ, — μὲ κάνει ὁ φοιτητὴς μὲ τὴ φωνή
του τὴν τσιριχτή—καλὰ πὸν τὸ θυμήθηκα. Μεθού-
ριο βράδι,—(θὰ εἶτανε ἡ παραμονὴ τῆς δικῆς μᾶς
πρωτοχρονιάς) σέχω καλεσμένο στὸ δωμάτιό μου
νὰ φᾶς βασιλόπητα πὸν μούστειλαν ἀπὸ κάτω, μᾶς
μὲ ἄλλα γλυκά. Μοῦ τὰ στέρνει ἡ κουμπάρα μου.
Ἡ καημένη... εὐκαιρία δὲν ἀφίνει νὰ μὴ μοῦ στείλη
κι κάτι. Μῆχει καταὑποχρεωμένο.

— Ἐχεις κι κουμπαριές, βλέπω. Ἐγὼ οὔτε
μιὰν ἀκόμα...

— Βέβαια. . μὲ τὸ πράμα ἦρθε μόνο του. Ἐγὼ
τὰ εἶχα σιάξει γιὰ τὴν ἄδεια, ἐγὼ ἔπρεπε νὰ εἶμαι
κι ὁ κουμπάρος, κατὰ τὰ μυαλὰ τοῦ γαμπροῦ.

— Μὰ τί εἶχες σιάξει; Τίποτα βρωμοδουλιὰ
στὴ μέση;

— Ὅχι... εἶταν λίγο συγγενεῖς, πέμπτου βαθ-
μοῦ... κι ξέρεις τί δύσκολη πούναι σαυτὰ τὰ ζητή-
ματα ἢ ἐκκλησιά μᾶς.

— Ζητούσε πολλὰ ὁ Δεσπότης;

— Ὁ Δεσπότης τότε ἔλειπε. Εἶτανε στὴν Πόλη
συνεδικός. Εἶχα νὰ κάνω μὲ τὸν πρωτοσύγγελο
ἀνάθεμά τον... Εἴμαστε συγγενεῖς κι μὲ τὸν κουμ-
πάρο κι μὲ τὴν κουμπάρα μου, — ξακλωθήσεν ὁ
πατριώτης μου, ἔχοντας, φαίνεται, ἀνίκητη δρεξή
γιὰ φλυαρία.—ἀπὸ τὸ ἴδιο χωριὸ τοῦ νησιοῦ.

Ἐκεῖνος, ἀπὸ χρόνια, ἔχει τὴ δουλίτσα του στὴ
Σμύρνη. Ἐτυχε νὰ περάσῃ κ' ἡ Κατίνα ἓνα καλο-
καίρι ἐκεῖ. Ὁ Ἀντώνης, σὰ χωριανός της πὸν εἶταν,
κι λίγο συγγενής, περνοῦσε κι τὴν ἔδλεπε συχνά.
Τὴν ἐβγαζε, κάπου-κάπου, κι περίπατο. Φαίνεται
πὸς δὲν ἀργήσανε νὰ τὰ ψήσουνε. Ἰστερ' ἀπὸ λί-
γους μῆνες, ἄμα πῆγεν ὁ Ἀντώνης στὸ χωριό, τὸ
ξεμυστηρεύτηκε τῆς μάνας του πὸς «τὴν Κατίνα
τὴν ἀγαπᾶ, κ' εἶναι σίγουρος πὸς κι τὸ κο-
ρίτσι δὲ θὰ πῆ ὄχι· νὰ καιτάξῃ τὸ λοιπὸν νὰ βάλῃ
σὲ δρόμο τὴ δουλιὰ κι τὸ καλοκαίρι, μὲ τὸ καλὸ,
νὰ γενῆ κι ὁ γάμος». Ἡ καημένη ἢ θεῖα δὲν τᾶ-
κουσε κι μὲ πολὺ καλὸ αὐτί. Ὅχι πὸς γύρευε
καλύτερη νύφη γιὰ τὸν Ἀντώνη, «καλὸ κι ἄξιο τὸ
κορίτσι· κοπέλλα στοχαζούμενη, δίχως φούμαρα κι